

Münchner Philharmoniker

Javier Perianes & Pablo Heras-Casado

«[...] Ploren gossos, criatures,
temen les pors de la nit.
Passen cotxes, passen cotxes,
duen cadàvers al llit.

La nit serà llarga, llarga.
¿Quin udol, no l'has sentit?
Un regust de cosa amarga
se'm menja el cos adormit»

Narcís Comadira,
El dia passa de pressa

Programa

Palau 100
DILLUNS 12.02.18– 20.30 H
Sala de Concerts

Javier Perianes, piano
Münchner Philharmoniker
Pablo Heras-Casado, director

I Part

Franz Joseph Haydn (1732-1809)
Simfonia núm. 50, en Do major, Hob. I/50 18'
Adagio e maestoso – Allegro di molto
Andante moderato
Menuetto e Trio
Presto

Béla Bartók (1881-1945)
Concert per a piano núm. 3, en Mi major, Sz. 119 25'
Allegretto
Adagioso religioso
Allegro vivace

II Part

Antonín Dvořák (1841-1904) 35'
Simfonia núm. 7, en Re menor, op. 70
Allegro maestoso
Poco adagio
Scherzo - Vivace
Finale - Allegro

Comentari

©Fernando Sancho

Si fem la cerca a Google Maps de Rohrau, Nelahozeves i Nagyszentmiklós (els pobles de naixement de Haydn, Dvořák i Bartók) podrem dibuixar una línia –gairebé recta– que els connecta i en què Rohrau està equidistant una mica més d’uns 300 km respecte dels altres dos. Demanem-nos, doncs: ¿es podrien connectar, aquests tres compositors?, ¿hi ha cap mena d’“equidistància” entre ells?, ¿elements comuns més enllà de les evidències històriques i estilístiques diferents? Sens dubte, això pot semblar un fals problema, però deixem que la hipòtesi faci el seu camí...

El de la Baixa Àustria, el txec i l’hongarès –“europeus de l’Est”– són folkloristes en el sentit d’utilitzar melodies populars a les seves obres. D’una banda, en Haydn està acreditat tant el folklore austríac i croat com el zíngar (recordem el “Rondo a l’Ongarese” del *Trio en Sol major* núm. 39 o l’“Alla zingarese” del *Quartet op. 20* núm. 4). D’altra banda, Dvořák va remenar al folklore txec per revestir ritmes i melodies populars amb orquestració romàntica

(entenguem-hi les *Danses esclaves*, op. 46 i op. 72 del 1878). Finalment, Bartók –carregat amb el gramòfon–, va recórrer Hongria, Romania, Bulgària i Eslovàquia per esdevenir un pioner de l’etnomusicologia, tot purificant i destil·lant el “folklore pur” que va incorporar magistralment a la seva obra.

Igualment, els tres van fer les seves estades saxones: Haydn a Londres i tant Dvořák com Bartók al Nou Món, el primer alliberat dels Esterházy, l’altre buscant nous motius vitals i el darrer per morir-hi. Tanmateix, musicalment parlant, són les diferències el que copsen la vista i l’oïda, però en aquest programa de concert una certa vitalitat rítmica acosta Dvořák a Bartók i un romanticisme clar acosta Bartók a Dvořák. Alhora, la gravetat en les introduccions, la dolçor dels moviments lents i l’agilitat dels finals acosten aquests tots dos a Haydn. Tirem endavant, doncs, amb la hipòtesi...

Si s’accepta que són 106, aleshores la *Simfonia núm. 50* suggereix la meitat de la vida creativa de Haydn. Hom creu, però, que va ser composta nou

simfonies abans que la número 48 i, malgrat que presenta una orquestració variada, hi dominen les cordes com a les simfonies juvenils. La lenta introducció “Adagio e maestoso” dona pas al típic “Allegro” haydnià; en l’“Andante” els oboès amb prou feines acolorixen les cordes i el “Menuet” és innovador en fondre’s amb gràcia amb el trio. El “Presto” final, amb la coda humorística i amb detalls de sorpresa, ens acosta al Haydn madur de Londres.

És Londres i la seva Societat Filharmònica, per a qui Dvořák compongué el 1884 la seva *Setena Simfonia*. “*Allà on vagi només penso en la meua obra, que ha de ser capaç de sacsejar el món. I Déu vulgui!*”, va escriure Dvořák. Fosc i gravetat dirigeixen l’inici de la *Simfonia*, per desplegar-se després en energia i vitalitat rítmica. Accents, ritmes escapçats i un *timpani* obsessiu ens acosten a Bartók. Però contigu a aquesta èpica rítmica, apareix al segon moviment la solemnitat i dolçor que s’emparenta –com veurem– amb el del *Concert* bartokià. En arribar l’“Scherzo-Vivace” trobem ritmes i accents en forma de *furiant* (núm. 1 i núm. 8 de l’*opus 46*) i, novament, el folklore revisitat acosta els nostres compositors. Al darrer moviment, les melodies sorgeixen ací i allà amb espontaneïtat zíngara i rapsòdica. L’herència haydniana, en diriem...

En aquest programa de concert una certa vitalitat rítmica acosta Dvořák a Bartók i un romanticisme clar acosta Bartók a Dvořák.

En qualsevol cas, si calgués agombolar Haydn, Dvořák i Bartók, el *Tercer Concert per a piano* d’aquest darrer –amb els seus tres moviments plens de franquesa clàssica i romanticisme inesperat– és el més escaient. Emmarcar entre un primer moviment d’aires magiars i un rondó final àgil però despreocupat (malgrat el parell de fugues i cops de *timpani*), el segon moviment és el més profund: un “Adagio religioso”, com a testament pacífic i serè d’un Bartók que moriria sense poder completar els darrers compassos del seu *Concert*. La religiositat aquí no és beata ni arcaica, sinó un himne de lloança en què grans acords –a tall d’illes sonores– perfilen una melodia de simplicitat suprema mentre les cordes l’envolten com unes ones tènues i afectuoses. Afegim-hi una part central animada amb cants d’ocells en vents, xilòfon i piano perquè vingui al cap el *Vogelquartett*, op. 33 núm. 3 o l’op. 64 núm. 5 “*Lark*” de Haydn (*Quartet de l’Ocell i l’Alosa*) i així s’acabi de pintar l’escena camperola amb els tints de la poètica bartokiana tardana.

Parlem d’un Bartók exiliat a Nord-amèrica que sobreviu amb els pocs encàrrecs que aconsegueix i que hi respon amb una música en què el retorn al fet clàssic i simple ha esdevingut una endevinalla musicològica. En altres paraules: ¿componia Bartók una música d’accés fàcil per al paladar nord-americà a fi d’“agradar” i poder satisfer les seves penúries

econòmiques?, ¿era aquest *Concert per a piano* menys difícil que els precedents per tal que la seva muller –una pianista normaleta– pogués tocar-lo i guanyar-s’hi calerons?, ¿és més aviat un estil “tardà” que la mort no li va permetre desenvolupar?, ¿o cap/totes les possibilitats anteriors?

Acabem. El 1774 Haydn era a meitat de camí. El 1184 Dvořák començava els seus èxits més enllà de la seva terra. El 1945 Bartók desapareixia, sense cerimònies ni discursos, expulsat del seu país i arruïnat econòmicament. ¿Diferències clares?, sens dubte... Però Haydn va morir el 1809 després que –pel que diuen els historiadors– la cavalleria francesa invasora li presentés honors cantant-li una ària de *La Creació*; Dvořák va morir el 1904 amb els honors propis de senador vitalici; Bartók amb funeral d’Estat a Hongria, això sí, quaranta-tres anys després. ¿Semblances clares?, sens dubte: tres homes d’Estat. Però, al capdavant, només són hipòtesis.

Carlos Calderón Urreiztieta, Doctor en humanitats

Aquell any...

1774

Música

Franz Joseph Haydn acaba la seva *Simfonia núm. 50*, que havia començat l'any anterior. Tot just és a punt d'arribar a la meitat de la seva producció simfònica.

Història

Després de la mort de Lluís XV, el fill d'aquest –Lluís XVI– ocupa el tron. Serà rei de França i Navarra, a més de copríncep d'Andorra, i morirà guillotinat el 1793.

Art

Neix a París Pierre-Narcisse Guérin, dibuixant, pintor i litògraf, i que esdevindrà una de les figures més destacades de la pintura neoclàssica i mestre d'artistes com Géricault i Delacroix.

Cultura

Goethe publica la novel·la *Die Leiden des jungen Werthers* (Els sofriments del jove Werther), un dels títols més importants de l'autor, de gran influència per a la literatura romàntica.

Ciència

El químic suec Johan Gottlieb Gahn descobreix el manganès, després d'aconseguir aïllar-lo per reducció del diòxid de carboni. Aquest element té el número atòmic 25 i es representa amb les lletres Mn..

1885

Música

Antonín Dvořák finalitza la seva *Setena Simfonia*, que s'estrena el mateix any a Londres, en un concert de la Societat Filharmònica de Londres, que li havia fet l'encàrrec.

Història

Finalitza a Berlín la *Kongokonferenz*, la conferència que reuneix diversos països europeus amb l'objectiu de resoldre diferents conflictes derivats de l'expansió colonial a l'Àfrica i acordar-ne el repartiment.

Art

Vincent van Gogh pinta *Aardappeleters* (Menjant patates), un oli on es veu un grup de pagesos que mengen patates a l'interior d'una cambra amb poca llum.

Cultura

Friedrich Nietzsche finalitza *Also sprach Zarathustra* (Així parlà Zarathustra), la seva obra més destacada. Richard Strauss compondrà un poema simfònic amb el mateix títol onze anys més tard.

Ciència

Mor a Sant Martí de Provençals (Barcelona), Narcís Monturiol. Enginyer, polític, intel·lectual, editor, pintor, i inventor de l'*Ictíneo*, considerat el primer submarí tripulat que navegarà sota l'aigua impulsat a motor.

1945

Música

Béla Bartók compon als Estats Units –on s'ha exiliat– el *Concert per a piano i orquestra núm. 3*. Morirà poc abans de completar-lo, tot deixant inacabats els disset últims compassos.

Història

Es crea a la ciutat de San Francisco l'Organització de les Nacions Unides (ONU), just després del final de la Segona Guerra Mundial. En un primer moment la integren 51 membres.

Art

Josep Maria Sert mor a Barcelona. Destacà com a pintor muralista i rebé encàrrecs per decorar edificis com el Rockefeller Center de Nova York o la Societat de Nacions de Ginebra.

Cultura

Es publica la novel·la històrica *Sinuhé, l'egipci*, ambientada a l'Egipte dels faraons. És l'obra més coneguda de l'escriptor finlandès Mika Waltari. L'any 1954 Hollywood en farà una adaptació cinematogràfica.

Ciència

Alexander Fleming rep el Premi Nobel de Fisiologia i Medicina, juntament amb els seus col·laboradors Ernest Boris Chain i Sir Howard Walter Florey, pel descobriment de la penicil·lina.

Biografies

©wildundleise

Münchner Philharmoniker

Fundada el 1893, ha enriquit considerablement la vida musical de la ciutat de Munic. Mahler va dirigir-hi les estrenes mundials de les seves *Simfonies nùms. 4 i 8*, i el novembre del 1911 l'orquestra va interpretar en estrena mundial *La cançó de la terra* de Mahler sota la direcció de Bruno Walter.

Durant l'època de Rudolf Kempe (1967-1976), l'orquestra va dur a terme la seva primera gira per l'antiga Unió Soviètica. Els llegendaris concerts dedicats a Bruckner que oferí, sota la direcció de Sergiu Celibidache, van contribuir a consolidar-ne la reputació internacional. El gener del 2004 Zubin Mehta en fou nomenat el primer director llorejat de la història. Per celebrar el centenari de l'estrena de la *Vuitena Simfonia* de Mahler a Munic, Christian Thielemann va dirigir dues interpretacions de l'obra. Lorin Maazel succeí Thielemann com a director titular, càrrec que va ocupar fins a la seva mort (2014).

Des de la temporada 2015-16, Valery Gergiev ocupa el lloc de director titular de la Münchner Philharmoniker. Tots junts han visitat nombroses ciutats europees en gira, així com el Japó, la Xina, Corea, Taiwan i els Estats Units. Els trets més destacats de la programació de Gergiev inclouen cicles simfònics dedicats a Xostakóvitx, Stravinsky, Prokófiev i Rachmàninov, així com nous formats com el Festival MPHIL 360. Els concerts es transmeten regularment per *streaming*, ràdio i televisió.

El setembre del 2016 els enregistraments en CD que documenten l'obra de l'orquestra ja es van presentar amb segell propi: MPHIL. Actualment està treballant en la integral de les *Simfonies* de Bruckner a l'església de l'abadia de Sankt Florian.

Amb el programa Spielfeld Klassik, la Münchner Philharmoniker ha desenvolupat un programa d'educació musical molt divulgatiu. Unes 35.000 persones de totes les edats prenen part en més de 150 esdeveniments que se celebren cada any. Concerts per a infants, estudiants i joves hi tenen oportunitat per escoltar i aprendre sobre música clàssica.

Els llegendaris concerts dedicats a Bruckner que oferí, sota la direcció de Sergiu Celibidache, van contribuir a consolidar-ne la reputació internacional.

©Daniel García Bruno

Javier Perianes, piano

Premio Nacional de Música 2012 atorgat pel Ministeri de Cultura, la seva carrera internacional abasta els cinc continents, amb concerts a les sales més importants, com el Carnegie Hall de Nova York, Barbican, Royal Festival Hall i Wigmore Hall de Londres, Philharmonie i Théâtre des Champs Élysées de París, Philharmonie de Berlin, Musikverein de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Philharmonic Hall de Sant Petersburg, Gran Sala del Conservatori de Moscou, Suntory Hall de Tòquio i Teatro Colón de Buenos Aires.

Ha treballat amb mestres com Barenboim, Dutoit, Dudamel, Mehta, Maazel, Frühbeck de Burgos, Harding, Temirkanov, López Cobos, Oramo, Mena, Afkham, Heras-Casado, Pons, Orozco-Estrada, Ticciati, Dausgaard, Jurowski, Yu Long i V. Petrenko, entre d'altres, i ha actuat als BBC Proms i als festivals de Lucerna, Blossom, Ravinia, La Roque d'Anthéron, Bregenz, Grafenegg, Donostia, Granada, etc.

Aquesta temporada 2017-18 debuta amb les orquestres de Cincinnati, Indianapolis, Basilea, RTÉ National, Oslo Philharmonic, Lille i Simfònica de l'Estat de Moscou, entre d'altres; i torna amb Los Angeles Philharmonic, City of Birmingham, simfòniques d'Hamburg, Viena i BBC, i les orquestres de la ràdio Finlandesa i Noruega, a més de participar en gires de la Filharmònica de Munic i l'Orquesta Nacional de Espanya.

De temporades recents cal destacar actuacions amb la Philharmonia, les filharmòniques de Munic, Viena, Los Angeles, Nova York i Londres, Rundfunk-Sinfonieorchester de Berlín, orquestres de Cleveland i París, simfòniques de Chicago, Boston, Mont-real, Yomiuri Nippon i Atlanta, així com les orquestres de la ràdio Finlandesa i Sueca, a més de gires amb orquestra per Austràlia, Nova Zelanda i Singapur, i una extensa gira de recitals per Amèrica del Nord i del Sud.

Premio Nacional de Música 2012 atorgat pel Ministeri de Cultura, la seva carrera internacional abasta els cinc continents, amb concerts a les sales més importants.

Javier Perianes és artista exclusiu del segell Harmonia Mundi. La seva extensa discografia abraça des de Beethoven, Schubert, Debussy, Chopin i Mendelssohn, fins a Turina, Granados, Mompou, Falla i Blasco de Nebra. El darrer àlbum de Perianes està dedicat a les *Sonates D. 960 i D. 664* de Schubert, i acaba de sortir al mercat el seu enregistrament del *Concert núm. 3* de Bartók juntament amb la Münchner Philharmoniker i Pablo Heras-Casado.

©Fernando Sancho

Pablo Heras-Casado, director

Descrit per «The Telegraph» com un director de “*brillant reputació*”, Pablo Heras-Casado gaudeix d'una carrera inusualment variada, que abasta tant música simfònica com el repertori operístic, alternant-ho amb interpretacions historicistes i música contemporània.

El 2017 va ser nomenat director del Festival de Granada i és el principal director convidat del Teatro Real de Madrid. Primer director llorejat de l'Orchestra of St. Luke's de Nova York, després de ser-ne director principal del 2011 al 2017, també col·labora habitualment amb la Freiburger Barockorchester en gires i enregistraments.

La temporada 2017-18 torna a dirigir l'Staatskapelle de Berlín, tot debutant-hi a la Pierre Boulez Saal, a més d'actuar amb la Philharmonia Orchestra, Orchestra of St. Luke's, San Francisco Symphony Orchestra, Philadelphia Orchestra, Mozarteumorchester Salzburg, Tonhalle-Orchester de Zuric, NDR-Philharmonieorchester d'Hamburg i la Münchner Philharmoniker, entre d'altres. A més, té el debut amb la Dallas Symphony Orchestra i la Verbier Festival Orchestra. I la direcció de l'estrena al Teatro Real de *Los soldados* de Zimmermann.

La temporada passada va tornar al Festival d'Ais de Provença amb l'Orchestre de París, on va dirigir *Carmen* de Bizet (escenografia de Dmitri Txerniakov) i va debutar al Festival Internacional d'Edimburg amb l'Scottish Chamber Orchestra, i igualment als BBC Proms amb la Freiburger Barockorchester i Isabelle Faust.

Amb una àmplia discografia, Heras-Casado ha rebut nombrosos premis, entre els quals tres Echo Klassik, un Preis der Deutschen Schallplattenkritik, dos Diapason d'Or i un Grammy Llatí. Les seves darreres gravacions estan dedicades a Bartók, amb el *Concert per a orquestra* i el *Concert per a piano núm. 3*, dirigint la Münchner Philharmoniker i amb Javier Perianes com a pianista, i l'obra completa *Selva morale e spirituale* de Monteverdi, fruit de la seva llarga col·laboració amb el Balthasar-Neumann Chor & Ensemble.

Pablo Heras-Casado està molt implicat en l'ONG espanyola Ayuda en Acción, de la qual és ambaixador mundial, tot donant suport i promovent la tasca internacional de l'organització per erradicar la pobresa i la injustícia al món.

Pablo Heras-Casado gaudeix d'una carrera inusualment variada, que abasta tant música simfònica com el repertori operístic, alternant-ho amb interpretacions historicistes i música contemporània.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Media Partners

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi de Farmacèutics de Barcelona – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea– Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Palau de la Música Catalana

Aquesta temporada, gaudeix dels grans mestres de la batuta!

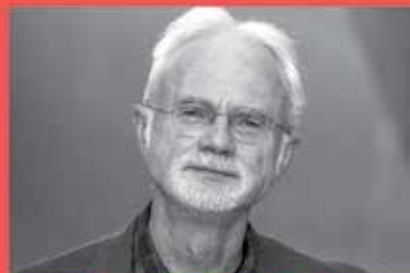
Jean-Christophe Spinosi,
Ensemble Matheus
& Cor de Cambra del Palau
Gloria de Vivaldi
i *Dixit Dominus* de Händel
DIMARTS, 03.04.18

Daniele Gatti, Mahler
Chamber, Orfeó Català &
Cor de Cambra del Palau
La Novena de Beethoven
DIJOUS, 26.04.18

Zubin Mehta
& Orchestra del Maggio
Musicale Fiorentino
Simfonia núm. 7 de Beethoven
i *Simfonia* núm. 4 de Txaikovski
DILLUNS, 09.04.18

John Adams, Orfeó Català,
Cor de Cambra del Palau
& Cor Jove de l'Orfeó Català
Short ride in a fast machine, *Absolute
Jest* i *Harmonium* d'Adams
DISSABTE, 26.05.18

Descomptes a partir del 10% a www.palaumusica.cat/packs

Taquilles del Palau de la Música
Tlf.: 902 442 882
taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Playlist

Per Aleix Palau i Víctor García de Gomar

Bartók es va haver d'exiliar després d'esclatar la Segona Guerra Mundial i la *Setena Simfonia* de Dvořák va ser estrenada a Londres, lluny de Praga. Händel va treballar a Anglaterra, Haydn a Hongria, Field a Rússia o Chopin a França. Examinem grans creadors que, forçats, van haver de fer-ho lluny de casa.

Arnold Schönberg: *Un supervivent de Varsòvia*

Escrita durant l'exili del compositor a Califòrnia i estrenada l'any 1948, és una obra molt especial i impactant escrita per a narrador, cor d'homes i orquestra. Amb gairebé sis minuts de música, Schönberg va assolir un èxit poc habitual en les anteriors obres dodecafòniques.

Erich Wolfgang Korngold: *Die tote Stadt*

Estrenada simultàniament un cop finalitzada la Primera Guerra Mundial en dos teatres alemanys quan Korngold només tenia 23 anys, és l'obra més representativa d'un compositor que, per la pressió nazi, va haver de marxar a Hollywood i guanyar-se la vida escrivint les seves sensacionals bandes sonores de pel·lícules.

Robert Gerhard: *La peste*

A partir d'un text d'Albert Camus, Robert Gerhard escriu aquesta cantata que juntament amb *The Duenna* és l'obra més apreciada del compositor català. Exiliat arran del règim de Franco, va acabar instal·lant-se a Cambridge, on va ser investigador del King's College. Estrenada l'any 1964 per Antal Dorati, aquesta obra reflecteix un món ple d'angoixa.

Manuel de Falla: *Atlàntida*

Escrita a partir dels textos en català de Jacint Vedaguer, Falla va dedicar els seus darrers vint anys a aquesta obra. A l'exili argentí el compositor va morir deixant l'obra inacabada. El destinatari havia de ser l'Orfeó Català. Es va estrenar al Gran Teatre del Liceu l'any 1961, tot i que la primera presentació escènica es va fer a La Scala de Milà l'any següent.

Paul Hindemith: *Pittsburgh Symphony*

Després que el règim nazi declarés la seva música com a "degenerada", Hindemith es va traslladar primer a Suïssa i després als Estats Units. És en aquest període quan, per commemorar els segon centenari de la fundació de la ciutat de Pittsburgh, escriu la seva sisena (i darrera) simfonia.

Kurt Weill: *L'òpera dels tres rals*

Estrenada l'any 1928 a Berlín, va ser una de les obres més populars a Alemanya fins a l'arribada de Hitler al poder el 1933. Això va obligar Weill a traslladar-se als Estats Units i a Brecht a iniciar un viatge en què pràcticament mai més arrelaria en un mateix país.

György Ligeti: *Atmosphères*

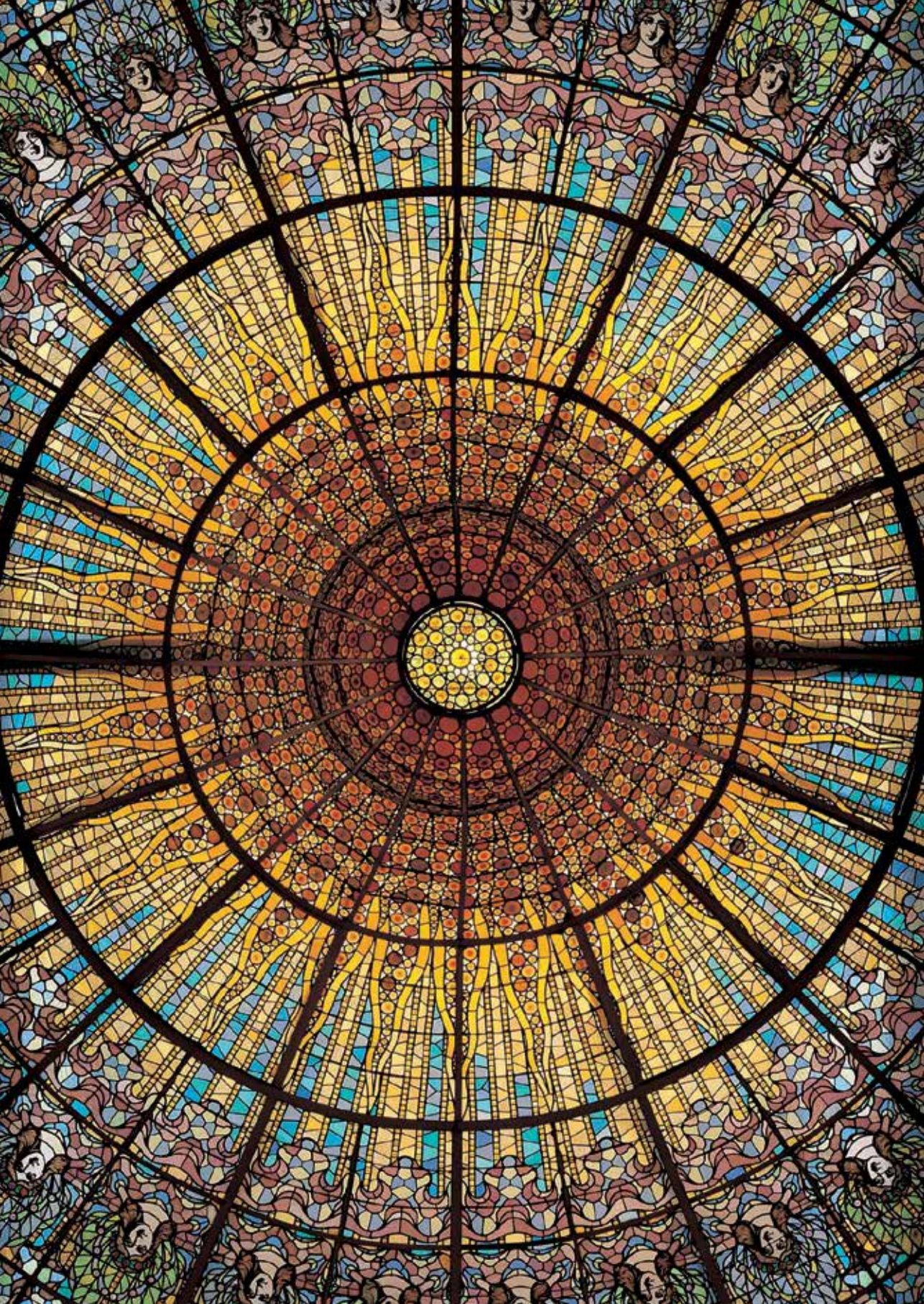
Ligeti, jueu d'origen hongarès, va suportar la repressió nazi amb pares i germà deportats a camps de concentració, però no va ser fins a l'arribada del règim soviètic quan va exiliar-se a Àustria. Aquesta obra va ser utilitzada sense el seu consentiment al film *2001: una odissea de l'espai* de Kubrick. Tot i que va demandar el cineasta, aquesta pel·lícula li va donar gran fama mundial.

Arvo Pärt: *Passio Nostri Jesu Christi secundum Joannem*

Quan Arvo Pärt va abandonar Estònia (aleshores Unió Soviètica) l'any 1980 per instal·lar-se a Àustria, va començar aquesta obra que representa la culminació de l'estil *tintinnabuli*. D'efectes hipnòtics, la contenció harmònica es clou amb uns acords il·luminats.

Franz Waxman: *Sunset Boulevard*

L'entrada del nacionalsocialisme a Alemanya va forçar el seu exili als Estats Units, on després va ser considerat un dels millors compositors de bandes sonores del moment. Nominat onze vegades als premis Oscar, el va guanyar dues vegades (*Sunset Boulevard* i *A place in the sun*).

Discografia

F. J. Haydn: *Simfonia núm. 50, Hob. I/50*

Austro-Hungarian Haydn Orchestra. Adám Fischer, director. Nimbus/Brilliant.

Philharmonia Hungarica. Antal Dorati, director. Decca.

The English Concert. Trevor Pinnock, director. Archiv-Produktion.

Academy of Ancient Music. Christopher Hoogwod, director. L'Oiseau Lyre.

B. Bartók: *Concert per a piano núm. 3, en Mi major, Sz. 119*

Géza Anda, piano.
Radio-Symphonie-Orchester-Berlin. Ferenc Fricsay, director. Deutsche Grammophon.

György Sándor, piano.
Hungarian State Orchestra. Adám Fischer, director. Sony.

Zoltán Kocsis, piano.
Budapest Festival Orchestra. Iván Fischer, director. Philips.

Yefim Bronfman, piano.
Los Angeles Philharmonic Orchestra. Esa-Pekka Salonen, director. Sony.

Hélène Grimaud, piano.
London Symphony Orchestra. Pierre Boulez, director. Deutsche Grammophon.

Peter Donohoe, piano.
City of Birmingham Symphony Orchestra. Simon Rattle, director. EMI.

A. Dvořák: *Simfonia núm. 7, en Re menor, op. 70*

Berliner Philharmoniker. Rafael Kubelik, director. Deutsche Grammophon.

The Cleveland Orchestra. George Szell, director. Sony.

Philharmonia Orchestra. Charles Mackerras. Signum.

Czech Philharmonic Orchestra. Václav Neumann. Supraphon.

Czech Philharmonic Orchestra. Jiří Bělohlávek. Chandos.

London Philharmonic Orchestra. Carlo Maria Giulini, director. EMI.

London Symphony Orchestra. István Kerstéz, director. Decca.

London Symphony Orchestra. Colin Davis. LSO.

Festival Budapest Orchestra. Iván Fischer. Philips.

Münchner Philharmoniker

Valery Gergiev, *director titular*
Zubin Mehta, *director honorari*

Violins I

Sreten Krstić, *concertino*
Lorenz Nasturica-Herschcowici, *concertino*
Julian Shevlin, *concertino*
Odette Couch, *adjunt concertino*
Claudia Sutil
Philip Middleman
Nenad Daleore
Peter Becher
Regina Matthes
Wolfram Lohschütz
Martin Manz
Céline Vaudé
Yusi Chen
Iason Keramidis
Florentine Lenz
Vladimir Tolpygo
Georg Pfirsch

Violins II

Simon Fordham, *cap de secció*
Alexander Möck, *cap de secció*
Iiona Cudek, *adjunt cap de secció*
Matthias Löhlein
Katharina Reichstaller
Nils Schad
Clara Bergius-Bühl
Esther Merz
Katharina Schmitz
Ana Vladanovic-Lebedinski
Bernhard Metz
Namiko Fuse
Qi Zhou
Clément Courtin
Traudel Reich
Asami Yamada
Johanna Zaunschirm

Violes

Jano Lisboa, *solista*
Burkhard Sigl, *adjunt de solista*
Dakyung Kwak, *adjunt de solista*
Max Spenger
Herbert Stoiber
Gunter Pretzel
Wolfgang Berg
Beate Springorum
Konstantin Sellheim

Julio López
Valentin Eichler

Violoncel

Michael Hell, *concertino*
Floris Mijnders, *solista*
Stephan Haack, *adjunt de solista*
Thomas Ruge, *adjunt de solista*
Herbert Heim
Veit Wenk-Wolff
Sissy Schmidhuber
Elke Funk-Hoever
Manuel von der Nahmer
Isolde Hayer
Sven Faulian
David Hausdorf
Joachim Wohlgemuth

Contrabaixos

Slawomir Grenda, *solista*
Fora Baltacigil, *solista*
Alexander Preuß, *adjunt de solista*
Holger Herrmann
Stepan Kratochvil
Shengni Guo
Emilio Yepes Martinez
Ulrich von Neumann-Cosel

Flautes

Michael Martin Kofler, *solista*
Herman van Kogelenberg, *solista*
Burkhard Jäckle, *adjunt de solista*
Martin Belič
Gabriele Krötz, *piccolo*

Oboès

Ulrich Becker, *solista*
Marie-Luise Modersohn, *solista*
Lisa Outred
Bernhard Berwanger

Corn anglès

Kai Rapsch

Clarinets

Alexandra Gruber, *solista*
László Kuti, *solista*
Annette Maucher, *adjunt de solista*

Matthias Ambrosius
Albert Osterhammer, *clarinet baix*

Fagots

Raffaele Giannotti, *solista*
Jürgen Popp
Johannes Hofbauer
Jörg Urbach, *contrafagot*

Trompa

Jörg Brückner, *solista*
Matias Piñeira, *solista*
Ulrich Haider, *adjunt de solista*
Maria Teiwes, *adjunt de solista*
Alois Schlemmer
Hubert Pilstl
Mia Aselmeyer

Trompetes

Guido Segers, *solista*
Florian Klingler, *solista*
Bernhard Peschl, *adjunt de solista*
Markus Rainer

Trombons

Dany Bonvin, *solista*
Matthias Fischer, *adjunt de solista*
Quirin Willert
Benjamin Appel, *trombó baix*

Tuba

Ricardo Carvalhoso

Timbales

Stefan Gagelmann, *solista*
Guido Rückel, *solista*

Percussió

Sebastian Förtschl, *primer tambor*
Jörg Hannabach
Michael Leopold

Arpa

Teresa Zimmermann, *solista*

Equip de l'Orquestra

Matthias Ambrosius
Konstantin Sellheim
Beate Springorum

Responsable de gestió

Paul Müller

Director de gestió i de màrqueting-comunicació

Christian Beuke

Direcció artística

Manuel Bust
Claudia Frasch

Gestió

Anne Hilgers

Sotsdirector d'escena

Kilian Geppert

Manteniment

Benno Guggenbichler
Ivan Zelic
Julius Scholtes

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau 100
DILLUNS, 19.03.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Isabelle Faust, violí
Jean-Guihen Queyras, violoncel
Alexander Melnikov, piano
Boris Faust, viola
Laurène Durantel, contrabaix
Georg Nigl, bariton

F. Schubert: *Sei mir gegrüsst!*, D. 741

F. Schubert: *Fantasia per a violí i piano*, op. 159, D. 934

F. Schubert: *Viola*, D. 786

F. Schubert: *Sonata per a violoncel i piano, en La b menor*, D. 821, "Arpeggione"

F. Schubert: *Die Forelle*, op. 32, D. 550

F. Schubert: *Quintet en La major*, op. 114, D. 667, "la Truita"

Preu: 15, 25, 30, 50 i 80 euros

Palau 100
DIJOUS, 26.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Orfeó Català (Simon Halsey, director / Pablo Larraz, sotsdirector)
Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (Simon Halsey, director)
Mahler Chamber Orchestra
Marina Rebeka, soprano
Natascha Petrinsky, mezzosoprano
Torsten Kerl, tenor
Luca Pisaroni, baix continu
Daniele Gatti, director

L. van Beethoven: *Simfonia núm. 9, en Re menor*, op. 125, "Coral"

Preus: 30, 45, 70, 95 i 175 euros

Palau 100
DIJOUS, 10.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Radu Lupu, piano

F. Schubert: *Moment musicaux*, op. 94, D. 780

F. Schubert: *Sonata en La menor*, op. 143, D. 784

F. Schubert: *Sonata núm. 20, en La major*, D. 959

Preus: 15, 30, 40, 60 i 90 euros